

Arrest

nr. 59 358 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de van 29 maart 2011 houdende de beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 maart 2011 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt 4 april 2011 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC

Gehoord de opmerkingen van Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 januari 2011 een asielaanvraag in aan de grens. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker genomen (bijlage 11ter). Tevens werd hem een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betekend.

1.2. Op 28 januari 2011 werd verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Op 11 februari 2011 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

1.3. Tegen voornoemde beslissing heeft verzoeker beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 57.640 van 9 maart 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

1.4. Op 14 maart 2011 heeft verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd op 14.03.2011 een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker genomen. Tevens werd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

1.5. Op 29 maart 2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “nieuwe” artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde “nieuwe gegevens” ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.3. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht. Verzoeker betoogt: “In de weigeringsbeslissing wordt immers in de motieven aangetekend dat (...) U kunt met andere woorden op geen enkele manier uw eerste huwelijk dat wel degelijk verband houdt met de door u aangehaalde asielmotieven, noch uw scheiding staven. Het weinig geloofwaardig karakter van de door u aangehaalde motieven (...).” Dat verzoekster op 5 maart 2011 een huwelijksakte heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde haar vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen: Dat verwerende partij niet op een wettige wijze kon beslissen dat de nieuwe stukken die verzoekster heeft overgelegd ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag, geen nieuwe elementen uitmaken op basis van de overweging dat ‘deze stukken geen afbreuk doe aan de beslissing genomen door het CGVS dd. 11.02.2011 en de beslissing genomen door de RVV dd. 09.03.2011’, terwijl het CGVS oordeelde dat deze stukken “wel degelijk verband houden met de door u aangehaalde asielmotieven”, en waarvan ze de ontstentenis van de overlegging van voormelde stukken aanmerkte als zijnde een element ter onderbouwing van het niet-geloofwaardig karakter van haar asielaanvraag; Dat wanneer verwerende

partij haar beslissing steunt op summieze motieven, op basis waarvan ze besloot dat voormelde documenten geen nieuwe gegevens zijn in het licht van artikel 51/8 Vw. aangezien ze geen afbreuk doen aan de beslissingen van het CGVS dd. 11.02.2011 en de RVV dd. 09.03.2011, terwijl deze stukken ter beoordeling van de eerste asielaanvraag werden aangemerkt als zijnde stukken die betrekking hebben op de asielmotieven van verzoekster, waarvan de ontstentenis van overlegging van voormelde stukken door het CGVS werd beschouwd als zijnde een gegeven dat de geloofwaardigheid van verzoekster aantastte, ze haar beslissing niet afdoende motiveert in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en bovendien artikel 51/8 Vw. schendt; Minstens kan worden gesteld dat op generlei wijze verwerende partij aantoont waarom deze nieuwe stukken geen afbreuk doen aan de beslissingen van het CGVS dd. 11.02.2011 en van de RVV dd. 09.03.2011;”

2.4. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koningaangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuwe moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissarisgeneraal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (*bijlage 13quater*). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november

2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

2.5. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat “de aangegeven documenten dateren van voor de eerste asielaanvraag”. Verzoeker betwist dit niet en laat na aan te tonen dat hij deze documenten niet voor de laatste fase van de vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen. De bijgebrachte documenten moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht.

Uit het voorgaande blijkt dat de vordering tot schorsing onontvankelijk moet worden bevonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

M. MILOJKOWIC